

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.372/2024/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2025. február 5. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2024. szeptember 30. napján kihirdetett 10.B.97/2023/63. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott kiutasítás büntetést mellőzi.

Megállapítja, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, az ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyelet kezdőnapja helyesen 2023. március 31. napja.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2024. szeptember 30. napján kihirdetett 10.B.97/2023/63. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés], ezért őt 4 év börtönbüntetésre és Magyarország területéről 5 évi tartamú kiutasításra ítélte. Rendelkezett arról, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből annak kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban, valamint bűnügyi felügyeletben töltött időt beszámítani rendelte. A bíróság tanúl magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett továbbá a nyomozás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 830.510 forint bűnügyi költség viselésére.

[2] A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére, közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása, valamint a vádlott feltételes szabadságra bocsátásból történő kizárása érdekében jelentett be fellebbezést. A vádlott enyhítésért, míg a védője elsődlegesen téves tényállás és jogi minősítés miatt, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében fellebbezett.

[3] Az ügyész a fellebbezése írásbeli indokolásában rámutatott arra, hogy a törvény kötelező rendelkezése folytán a közügyek gyakorlásától el kell tiltani azt, akit szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélnék. Szándékos élet elleni bűncselekmény esetében az elkövető méltatlan arra, hogy a közügyek gyakorlásában részt vegyen. Terhelte a vádlott magyar anyanyelvű román állampolgár, aki folyamatosan hazánkban tartózkodik, és itt végez munkát, ezért indokolt vele szemben a közügyektől eltiltás alkalmazása. Felhívta továbbá a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pont eb) alpontját, amely alapján nem bocsátható feltételes szabadságra, akit tettesként végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélték emberölés büntette miatt. Az ügyészi érvelés szerint az eb) alpont alapján nemcsak a minősített emberölés miatti elítélések, hanem az alapeseti emberölés miatti elítélések is ide tartoznak (Btk. 160.§ (1) és (2) bekezdés), erre tekintettel a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.860/2024/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítással, a vádlottnak a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történő kizárása érdekében tartotta fenn, míg a vádlott és védője fellebbezését nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a törvényszék az eljárást a perjogi szabályok megtartásával folytatta le, az ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, az ügy megítélése szempontjából lényeges valamennyi bizonyítékot beszerezte és azokat mérlegelve állapította meg a történeti tényállást, mely megalapozott, így felülbírálatra alkalmas és a másodfokú eljárásban irányadó. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is teljesítette, helytálló és logikus magyarázatát adta annak, hogy a vádlott védekezésével szemben miért alapította a tényállást a sértett és a tanúk vallomásaira, valamint az igazságügyi orvosszakértői és elmeszakértői véleményekre és az egyéb ismertetett okiratokra. A rögzített tényállás alapján a törvényszék a vádlott elkövetéskor aktuális tudattartalmára, ezáltal szándékára az élet és testi épség védelméről szóló 3/2013. Büntető Jogegységi Határozat iránymutatása szerint az ügyben feltárt alanyi és tárgyi tényezők alapján helytálló következtetést vont le és törvényesen minősítette a vádlott cselekményét eshetőleges szándékkal elkövetett emberölés büntette kísérletének. Rámutatott arra, hogy a büntetés kiszabása során irányadó szempontokat az elsőfokú bíróság teljeskörűen feltárta és azokat értékelve helytállóan vont le azt a következtetést, hogy a vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést kell kiszabnia. A vádlott javára jelentkező enyhítő körülmények túlsúlyára, de különös tekintettel a cselekmény kísérleti szakban maradására, a vádlott bocsánatkérésére és a sértett megbocsájtására, a törvényszék a szabadságvesztés büntetés tartamának meghatározásakor törvényesen alkalmazta a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontja szerinti enyhítő rendelkezést és szabott ki a törvényi minimumnál enyhébb tartamú szabadságvesztést. Ez a büntetés megfelel a Btk. 80. §-ában írt büntetéskiszabási elveknek, de esetleges enyhítése már nem tenné lehetővé a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok elérését, ezért az enyhítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések a másodfokú eljárásban nem foghatnak helyt. Felhívta a figyelmet arra is, hogy a román állampolgár vádlott Magyarországról történő kiutasítása, illetve annak mértéke megfelel a Btk. 59. és 60. §-ában

írt rendelkezéseknek. Érvelése szerint ugyanakkor anyagi jogszabályt sértett a törvényszék, amikor ítélete rendelkező részében azt rögzítette, hogy a vádlott büntetése 2/3 részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható. A bűncselekmény elkövetésekor hatályos Btk. 38. § (4) bekezdés e) pont, eb) alpontja szerint ugyanis nem bocsátható feltételes szabadságra, akit emberölés büntette miatt elítélnek. Erre való tekintettel a másodfokú eljárásban a vádlottat ki kell zárni a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és rögzítse, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, egyebekben hagyja helyben.

[5] A védő a fellebbezése írásbeli indokolásában azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság változtassa meg a cselekmény minősítését és ne a Btk. 160. §-ába ütköző emberölés büntetékén kíséreltében mondja ki a vádlottat bűnösnek, hanem a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetékén. A védői álláspont szerint a tényállás megállapítása részben megalapozatlan a Be. 592. § (2) bekezdés a), c) és d) pontjai alapján, mivel az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítás eredményével és megállapításai iratellenesek. A védő indítványozta, hogy amennyiben a másodfokon eljáró bíróságnak kétsége lenne afelől, hogy dulakodás közben is megtörténhetett a szúrás, úgy az ügy tárgyalásra utalása mellett szakértő³ igazságügyi szakértőt idézze meg és a tényállást egészítse ki. A védő hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság is bizonytalan volt abban a kérdésben, hogy a vádlott testi sértés, vagy emberölés kíséreltét valósította meg, éppen ezért az utolsó előtti tárgyaláson felhívta az ügyészség figyelmét a vádtól eltérő minősítés lehetőségére. A védő hangsúlyozta, hogy a vádlott szándéka nem irányult ölésre, azaz megállapítható, hogy az alanyi oldal szükséges eleme, a szándékosság hiányzik az emberölés büntette tekintetében, következésképpen a terhére megállapítani ezt a cselekményt nem lehet. A rendelkezésre álló bizonyítékok bemutatását és elemzését követően a védő megjelölte az általa kifogásolt, iratellenesnek vagy hiányosnak tartott ítéleti rendelkezéseket, majd kiemelte, hogy a vádlott aktívan segített a sérültnek, mindeközben a sértett élettársa mentőt hívott, ő pedig vérzést csillapított, valamint óvta a kihűléstől, azaz bizonyos értelemben schoktalanítást végzett. Jogilag ebből pedig az következik, hogy nem kívánta és nem nyugodott bele az esetleges halálos eredmény létrejöttébe, következésképpen szándéka sem állt fenn ezzel kapcsolatban. A tárgyi oldalt érintően a védő kiemelte, hogy az összes tanú akként nyilatkozott, hogy semmiféle fenyegetés, ölésre utaló kifejezés nem hangzott el a vádlott szájából, ami szintén az ölési szándék hiányára utal. Az alanyi tényezők vonatkozásában pedig azt hangsúlyozta, hogy motívum nincs, véletlen szúrás történt. Megjegyezte, hogy a vádlottnak tanúl kapcsolatban semmilyen szándéka nem volt, hiszen ő tanú⁴vel akart verekedni, amikor is tanúl tartotta vissza őt erőszakkal. A védő a büntetés kiszabása körében enyhítő körülményként kérte figyelembe venni a büntetlen előéletet, a ténybeli beismerést, az eltartásra szoruló két kiskorú gyermeket, a cselekmény őszinte megbánását, a bocsánatkérést, a sértetti megbocsátást, és a sértetti közrehatást. A 121. pontban írt egyetlen súlyosító körülményt, az elszaporodottságot pedig kérte figyelmen kívül hagyni arra hivatkozással, hogy mind a Legfelsőbb Bíróság, mind a Kúria számos eseti döntésében leírta, hogy az elsőfokú bíróság csak abban az esetben hivatkozhat eredményesen az adott bűncselekmény elszaporodottságára, hogyha bemutatja, hogy az egységes ügyészségi és rendőrségi statisztikai rendszer alapján az elkövetés évében az előző évhez képest az adott bűncselekmény vonatkozásában az illetékességi területen szignifikáns emelkedés mutatkozik. A védő másodlagosan azt indítványozta, hogy a

minősített enyhítő körülmények fennállása, illetve túlsúlya okán is az ítéltábla a büntetést az enyhítő szakasz alkalmazásával szabja ki.

[6] A védő a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében fellebbezését és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartotta, azt lényegében megismételte. Kihangsúlyozta, hogy a vádlottnak nem volt ölési szándéka. A bizonyítékok részletes ismertetésével és értékelésével igyekezett alátámasztani a tényállás megalapozatlanságát, a vádlott testi sértés okozására irányuló szándékát. A 3/2013. Büntető jogegységi határozatban kifejtettekre figyelemmel felhívta a figyelmet arra, hogy jelen esetben a tárgyi oldalon az állapítható meg, hogy a vádlott nem tanúsított nagy erő kifejtést, cselekménye nem volt folyamatos, azt dulakodás közben követte el és nem ismételte meg, szúrása nem irányzott volt, csupán kapkodva véghez vitt és ezek egyértelműen az ölési szándék hiányára utalnak. Rámutatott arra is, hogy semmilyen fenyegetés nem hangzott el a vádlott részéről, a cselekményének nem volt motívuma és utána segítséget nyújtott a sértettnek. Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a fellebbviteli bíróság a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetőjében állapítsa meg a vádlott bűnösségét és enyhítő szakasz alkalmazása mellett akár fontolja meg végrehajtásban felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabását, melyet saját praxisából hivatkozott határozatokkal támasztott alá.

[7] A vádlott az utolsó szó jogán megbánását hangsúlyozta, utalva arra, hogy az alkohol miatt került ebbe a helyzetbe.

[8] Az ügyészség, a vádlott és a védő által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül. Ebből következően a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[9] A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott. A törvényszék a Be. 499. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tartott előkészítő ülést, ahol a vádlott nem ismerte el a bűnösségét és nem mondott le a tárgyaláson való jelenlét jogáról, ezért az elsőfokú bíróság az ügyet a Be. 508. § a) pontja alapján törvényesen utalta tárgyalásra. A Fővárosi Ítéltábla a felülvizsgálat során azt is megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalása során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlott és a védő az eljárásban törvényes jogukat maradéktalanul gyakorolhatták, az eljárásban résztvevő személyek – a vádlott és a kihallgatott tanúk – figyelmeztetése – hangsúlyosan a mentességi jogra történő figyelmeztetés is – a törvényi előírásoknak megfelelően történt.

[10] A perbíróság az ítéleti tényállást mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügy-felderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek keretében kihallgatta a vádlottat, aki a tárgyaláson élt a vallomástétel megtagadásának jogával. A vádlott a nyomozás során a nyomozási bírói ülésen, illetve első gyanúsított kihallgatása alkalmával az ügy érdemében ugyancsak nem nyilatkozott, később írásbeli vallomást csatolt, amelyben a szúrás tényét nem, de az ölésre irányuló szándékot vitatta. Írásbeli vallomása szerint részegen összeverekedett a testvérével, akit lefogott a tanú3, őt pedig tanú1, és e közben véletlenül megszurta a sértettet. A vádlott védekezésének ellenőrzése és a tényállás tisztázása érdekében a törvényszék a tárgyaláson kihallgatta tanú1 sértettet, tanú2-t, a sértett feleségét, tanú7t, a vádlott feleségét, tanú4t, a vádlott testvérét, aki élt a mentességi jogával, ezért a törvényszék a Be. 527. § (1) bekezdés b) pontja alapján törvényesen olvasta fel a vallomását. A bíróság – helyesen – a tartósan külföldön tartózkodó tanú3, továbbá a vádlott fiának, tanú6nak a nyomozás során tett vallomását a Be. 527.§ (2) bekezdés a) pontja alapján felolvasással tette a bizonyítás részévé. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság lejátszotta a helyszíni kihallgatásokról készült videófelveteleket. A törvényszék a tényállás tisztázása érdekében ismertette a nyomozás során kirendelt igazságügyi orvos-, elmeorvos és pszichológus szakértők írásbeli szakvéleményét, továbbá a releváns nyomozati iratokat, különösen a segélyhívóra tett bejelentés hanganyagát, a kamerafelvételek elemzését.

[11] Az elsőfokú bíróság ítélete [21]-[63] bekezdésében számba vette, valamint egyenként és összességében értékelte a bizonyítékokat. A törvényszék meggyőző indokát adta annak, hogy a vádlott vallomásával szemben az ítéleti tényállást miért lényegében a józan tanúk, tanú3 és tanú2 következetes, egymást részben kiegészítő vallomásaira, valamint az azokkal egybecsengő sértetti előadásokra alapította. Az elsőfokú bíróság tehát mérlegelési jogkörében eljárva ítélete [10]-[20] bekezdésében marasztaló történeti tényállást állapított meg. A másodfokú bíróság nem osztja a védő azon álláspontját, hogy a tényállás iratellenes, mivel hiányos, illetve ellentétes a bizonyítási eljárás eredményével, sem azt, hogy megállapításai iratellenesek. Az iratok tartalma alapján tény, hogy tanú3 és tanú6 és tanú2 kivételével mindenki nagyon ittas volt. Első, kórházban fogatosított kihallgatása alkalmával tanú1 sértett arra sem emlékezett, hogy hol történt a szúrás, annak körülményeiről nyilatkozni nem tudott. Ugyanakkor állította a fenyegetés tényét. Ittassága folytán első kihallgatása alkalmával a vádlott sem emlékezett semmire, míg a többi tanú nem látta a szúrást magát. Ilyen körülmények között különösen hangsúlyos tanú3 vallomása, aki tényszerűen tudott beszámolni az általa tapasztaltakról, vallomásának hitelességét illetően aggály nem merült fel. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a szúrás körülményeinek megállapítását – köztük vádlott részéről elhangzott fenyegetést – a tanú3 által észleltekre, valamint az általa előadottak megfelelő részét alátámasztó orvosszakértői véleményre alapította.

[12] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tehát megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta. A védő eltérő tényállás megállapítására irányuló fellebbezése nem vezethetett eredményre.

[13] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A védő fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítására irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék e kötelezettségének eleget tett.

[14] A védő eltérő jogi minősítés megállapítására irányuló fellebbezése nem alapos.

[15] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. A vádlott azzal a magatartásával, hogy az őt visszatartó sértettet egy mintegy 10 cm pengehosszúságú késsel a nyakán közepesnél kissé nagyobb erővel megszúrta, amely szúrás megsértette tanúl gégejét, légcsövét, a nyaki artériát és kisebb vénákat, és a következtében kialakult vérzés miatt a sértett életveszélyes állapotba került, életét a gyors orvosi beavatkozás mentette meg, megvalósította a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés bűntette kísérletének törvényi tényállási elemeit.

[16] A törvényszék a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban és III. számú Büntető Elvi Döntésben kifejtetteknek megfelelően járt el, körültekintően értékelve az általa megállapított tényeket. Az ítélet [65]-[118] bekezdéseiben részletesen rögzített jogi indokolással a másodfokú bíróság egyetértett. Előre bocsátja a fellebbviteli bíróság, hogy ha a cselekményt önhibából eredő ittas állapotban követik el, a cselekmény annak tárgyi oldalához képest minősülhet szándékos vagy gondatlanságból elkövetett bűncselekményként. Nem tévedett tehát a törvényszék, amikor – az alanyi oldal hiányában – a külvilágban megnyilvánuló és megismert tények elemzését – a támadáshoz használt eszközt (egy 10 cm pengehosszúságú kés), a támadott testtájékot (a nyak), a kialakult sérülések jellegét (a nyaki gégejét, légcsövet, nyaki artériát és kisebb vénákat ért szúrt sérülés), a sérüléseket létrehozó erő nagyságát (közepesnél nagyobb), a támadott testtájékokon életfontosságú szervek elhelyezkedését, a vádlottnak a cselekményt követő közömbösségről árulkodó magatartását – követően vonta le azt a következtetést, hogy a vádlottat az emberölés szándéka vezette. A bűncselekmény tárgyi oldalán megjelenő tények arra mutatnak, hogy a vádlottnak előre kellett látnia cselekménye következményét és a halálos eredménybe belenyugodott, azaz eshetőleges szándékkal cselekedett. Magatartása következtében a sértett közvetlen életveszélyes állapotba került, életét a gyors és szakszerű orvosi beavatkozás mentette meg. A cselekményt követő vádlotti magatartással kapcsolatban megjegyzi a fellebbviteli bíróság, hogy a védő álláspontjától eltérően tanú3 tanúvallomása és a szemlejegyzőkönyv adatai alapján helyesen következtetett arra az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott tulajdonképpen közömbösen viszonyult tanúl sértett állapotához, a gépjárművet nem a sértett érdekében indította el, hiszen őt kiszállította az autóból, ezért találták meg a sértettet

a kiérkező mentők a gépjármű mellett a földön. Valójában a vádlott el akarta hagyni a helyszínt, amitől az érkező hatósági gépjárműveket észlelve állt el.

A vádlottnak a szűrés előtt a sértett irányába tett kijelentése – engedje el, vagy őt (a sértettet) szűrje meg, valamint a szűrés után tanúsított közömbös magatartása egyértelműen arra utal, hogy bár nem kívánta a sértett halálát, de annak bekövetkezésének lehetőségébe belenyugodott, ezért cselekménye eshetőleges szándékkal elkövetett. Törvényesen állapította meg a bíróság, hogy a vádlott ölési cselekménye befejezett kísérlet, mert a halálos eredmény bekövetkezése csak a véletlen, illetve a gyors orvosi beavatkozás miatt maradt el.

[17] A vádlottnak és védőjének az enyhítésre irányuló fellebbezése nem alapos, az ügyészségnek a súlyosításra irányuló fellebbezése megalapozott.

[18] A törvényszék ítélete [120]-[120] bekezdéseiben nagyrészt helytállóan tárta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket, köztük az önhibából eredő ittas állapotot is, amelynek szerepe volt a bűncselekmény elkövetésében. A másodfokú bíróság ugyanakkor pontos kimutatás, statisztikai adatok hiányában mellőzte az emberölések elszaporodottságára utalást a súlyosító körülmények közül.

[19] Az emberölés büntettét a Btk. öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel bünteti. A Btk. 80. § (2) bekezdése szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó, ami a jelen ügyben 10 év. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett a törvényszék, amikor a vádlott tekintetében a büntetlen előéletére, az eltartott kiskorúak számára, megbánó magatartására, az eshetőleges szándékra, a cselekmény kísérleti szakban maradására, a sértett megbocsátására figyelemmel alkalmazta a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontja szerinti enyhítő rendelkezést és szabott ki a törvényi minimumnál enyhébb tartamú szabadságvesztést. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a kiszabott 4 év börtönbüntetés igazodik a vádlott által elkövetett cselekmény tárgyi súlyához, a vádlott cselekményében és személyében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnössége fokához és alkalmas a Btk. 79. §-ában írt speciális és generális büntetési célok elérésére, ezért a szabadságvesztés tartamának enyhítésére nem látott törvényes alapot, az erre irányuló vádlotti és védői fellebbezés eredményre nem vezethetett.

[20] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az évek óta családjával együtt Magyarországon tartózkodó, bejelentett lakcímmel és munkahellyel rendelkező román állampolgár vádlottal szemben, akinek a gyermekei magyar iskolák tanulói, a Btk. 59. § (4) bekezdés b) pontja alapján nem indokolt kiutasítás büntetés alkalmazása, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlottal szemben alkalmazott kiutasítás büntetést mellőzte.

[21] A másodfokú bíróság egyetértett az ügyészség álláspontjával, mely szerint a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pont eb) alpontja alapján nem bocsátható feltételes szabadságra az, akit tettesként végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték emberölés [160. § (1) és (2)

bekezdés] miatt, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

[22] Ugyanakkor a Budapest Környéki Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései – a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatára, a bűnjelekre, a polgári jogi igényre és a bűnügyi költségre vonatkozóan – törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta; a fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezést pedig az iratok alapján helyesbítette azzal, hogy az ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyelet kezdőnapja helyesen 2023. március 31. napja volt.

[23] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 599. § (1) bekezdésén és a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2025.február 5.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.

Dr. Belovai Henriette s.k.
előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 10.B.97/2023/63. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.372/2024/10. számú ítéletében írt változtatással 2025. február 5. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. február 5.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke